

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. D. P., Ph.D.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Dostálem
sídlem Krajinská 251/16, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 147536/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 147536/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Dostála, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

č. j. 39064/2022/SD-Ho (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 28. 9. 2021 v 15:00 hodin řídil silniční motorové vozidlo značky X, registrační značky X (dále jen „předmětné vozidlo“), na silnici č. I/3 na 32,5 km ve směru od obce Votice na Tábor, kde mu byla mimo obec měřicím zařízením RAMER 10 C naměřena rychlost 114 km/h, po odečtu tolerance měřicího zařízení (- 3 %) 110 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h o 20 km/h a porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav. Ve správním řízení nebyly rozptýleny pochybnosti o tom, který ze svědků (zasahujících policistů) obsluhoval měřicí zařízení. Pprap. J. V. spontánně uvedl, že radar obsluhoval on a pprap. S. U. řídil vozidlo. Svědek pprap. S. U. následně vypovídal zcela opačně. Dodatečné vyjádření svědka pprap. J. V. potvrzující pozdější výpověď druhého svědka nelze brát jako směrodatné. První spontánní výpověď potvrzuje, že svědek pprap. J. V. již v minulosti musel měřicí zařízení neoprávněně obsluhovat (pravděpodobně jako ve věci žalobce). Správní orgány se argumentací žalobce nezabývaly a postačilo jim jen krajně podezřelé dodatečně zaslané vyjádření. Přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je otázka, zda byl rychloměr obsluhován k tomu proškolenými policisty, klíčová.
3. Žalobce dále zpochybňoval výsledek měření pro nedodržení návodu k obsluze užitého měřicího zařízení. Správní orgán I. stupně jej do správního spisu nezaložil a žalovaný jen odkazoval na nepoužitelnou judikaturu. Jelikož správní orgány neměly návod k obsluze k dispozici, nemohly s ním konfrontovat argumentaci žalobce. Žalobce s odkazy na relevantní pasáže návodu tvrdil, že vizuální kontrola stavu a tlaku pneumatik služebního vozidla je zcela nedostatečná. Domněnky svědků a žalovaného o tom, že tlak pneumatik by měl na měření vliv až ve chvíli, kdy by jej hlásila kontrolka ve vozidle, je mylná. Žalobce nerozumí tomu, jak mohly správní orgány konstatovat řádnost kontroly stavu a tlaku pneumatik, kterou je možné seznat jen při znalosti návodu k obsluze, když současně konstatovaly, že návod k obsluze nepotřebují. Z rozsudku NSS ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33, vyplývá, že i při nedodržení návodu k obsluze ohledně stavu a tlaku pneumatik dochází k pořízení snímku z měření, tedy opačný závěr, než dovozoval žalovaný. Správní orgány se též nesprávně vypořádaly s žalobcem doloženými fotografiemi pneumatik policejního vozidla. Žalovaný nepodloženě uvedl, že fotografie nebyly pořízeny na místě a v době provedené silniční kontroly. Nejen s těmito důkazními návrhy se tak správní orgány vypořádaly vadně.
4. Dle další žalobní námitky jednal žalobce v inkriminovanou dobu v krajní nouzi. Při jízdě s předmětným vozidlem ve zpětném zrcátku zahlédl, že se k němu v témže jízdním pruhu přibližuje vozidlo rychlé záchranné služby (dále jen „RZS“) se zapnutými majáky. Z toho důvodu se rozhodl zvýšit rychlost z 90 km/h, aby umožnil plynulou jízdu tomuto vozidlu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Jakmile to bylo možné, zařadil se do pravého jízdního pruhu, ve kterém byl po chvíli zastaven policejní hlídkou. S ohledem na dopravní situaci nemohl předmětné vozidlo zpomalit a zařadit se do pravého jízdního pruhu (vzhledem ke koloně zhruba čtyř vozidel, v jejímž čele jelo policejní vozidlo). Nadto v protisměru byl hustý provoz, pročez bylo zřejmé, že vozidlo RZS nemůže předmětné vozidlo objet zleva. Tuto skutečnost měl potvrdit i výslech svědka O. P., který cestoval společně s žalobcem. Správní orgány však ignorovaly § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, s tvrzením žalobce se vypořádaly nesprávně a O. P. nevyslechly. Při zastavení žalobce tuto námitku neuváděl, jelikož byl rozhořčen jednáním zasahujících policistů. Navíc se snažil již na místě zajistit další důkazy pro správní řízení, když si nemohl nevšimnout stavu pneumatik policejního vozidla. Žalobce měl za to, že průjezd vozidla RZS byl zaznamenán videozáznamem z policejního vozidla. Žalobci nelze klást k tíži, že daný záznam nebyl pro jeho neexistenci zajištěn.

5. Poslední žalobní námitka se týká podjatosti úřední osoby, jež ve věci žalobce na úrovni správního orgánu I. stupně rozhodovala. Správní orgány se v řízení nezabývaly relevantními námitkami ve vztahu k podjatosti Bc. J. H., DiS (dále jen „oprávněná úřední osoba“). Naopak je přerušovaly a fakticky nevypořádaly. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně opakovaně žalobce nepředvolal k jeho výsledku prostřednictvím datové schránky. Nadto oprávněná úřední osoba nejprve omluvě zástupce žalobce z ústního jednání vyhověla, aby mu následně znemožnila účast na ústním jednání, když s časovým odstupem (den po plánovaném konání ústního jednání v odpoledních hodinách) toto své prvotní vyhovění z neznámých důvodů změnila. Podstatou námitky podjatosti je tak hostilní chování oprávněné úřední osoby vůči žalobci, resp. vůči osobě jeho právního zástupce, které vedlo k znemožnění účasti na ústním jednání. V kontextu dalších uváděných skutečností tak má žalobce důvodné pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby.
6. Pro výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Se všemi námitkami se vypořádal již v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje. Z fotografie, jež je součástí záznamu k přestupku, vyplývá, že se předmětné vozidlo nachází v radarovém svazku měřiče. Interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně. Snímek je proto věrohodný. Žalovaný s odkazy na četnou judikaturu NSS dovozuje, že námitka měření v rozporu s návodem k obsluze nemůže být důvodná. Obdobně je nesprávná i námitka ohledně podhuštění pneumatik policejního vozidla, jelikož policisté je vizuálně zkontrolovali před jízdou a kontrolka tlaku ve voze nebyla aktivována. Nadto by podhuštění pneumatik zjistil řidič vozidla při jízdě ve vyšší rychlosti. K tvrzené krajní nouzi žalovaný uvádí, že § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu žalobce neopravňuje k porušování jiných zákonných ustanovení. Žalovaný ani neshledává žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možné dovozovat podjatost oprávněné úřední osoby. Naopak ze správního spisu vyplývá vstřícnost správního orgánu I. stupně.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Dne 4. 10. 2021 oznámila policie správnímu orgánu I. stupně podezření spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit jednáním specifikovaným v bodě 1. tohoto rozsudku. Součástí podání policie bylo oznámení přestupku sepsané dne 28. 9. 2021 s osobními údaji žalobce a datem a místem spáchání přestupku. Oznámení žalobce podepsal, aniž by se k věci vyjádřil. Přílohou byl

dále záznam k přestupku z měřicího zařízení Ramer 10 C s fotografiemi předmětného vozidla s čitelnou registrační značkou a naměřenou rychlostí 114 km/h. V záznamu je uvedeno, že zařízení nastavil „X“ a že svědkem měření byl pprap. J. V. Ve správním spisu je dále založeno osvědčení č. 166/2016 ze dne 15. 6. 2016 vystavené pro S. U. (číslo služebního průkazu X) ohledně absolvování odborné přípravy pro používání a údržbu silničních měřičů rychlosti, mimo jiné i pro Ramer 10 C. K tomuto rychloměru se ve správním spisu nachází i ověřovací list č. 105/21 vydaný dne 26. 5. 2021 s koncem platnosti ověření dne 25. 5. 2022. K okolnostem zjištění přestupku policie přiložila i úřední záznam ze dne 28. 9. 2021.

9. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání vytýkaného přestupku nejprve příkazem ze dne 19. 10. 2021 (oznámeným dne 24. 10. 2021), proti němuž podal žalobce odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Žalobce v probíhajícím přestupkovém řízení požádal o nařízení ústního jednání a doplnění dokazování o kamerové záznamy z policejního vozidla, o provedení vlastního výslechu a výslechu zasahujících policistů a dále o osvědčení o registraci policejního vozidla. K detailnímu vyjádření požádal o prodloužení lhůty do 10. 1. 2022. Správní orgán I. stupně k žádosti žalobce zasahující policisty předvolal k podání svědecké výpovědi na den 2. 2. 2022. Zástupce žalobce požádal o odročení nařízeného ústního jednání s ohledem na kolizi s jednáním u Okresního soudu v Českém Krumlově, které bylo nařízeno dříve. Zároveň sdělil, že podrobné vyjádření žalobce poskytne až po ukončení celého dokazování a seznámení se s kompletním spisovým materiálem. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl a svědky znovu předvolal na 7. 2. 2022.
10. Pprap. J. V. ve správním řízení mimo jiné vypověděl, že si není jistý (neví na 100 %), kdo byl velitelem hlídky a kdo byl řidičem vozidla. Následně ale uvedl, že ten den byl řidičem kolega U., který odpovídal za vozidlo. Před započítím hlídky služební vozidlo zkontrolovali vizuálně. Každý den před měřením probíhá zkušební měření. Na otázku, kdo zodpovídá za nastavení, zkoušku a průběh měření, odpověděl, že spolujezdec, v tomto případě tedy on. Ke změření žalobce uvedl, že toho dne započali s měřením u obce Votice směrem na Tábor. Žalobce předjížděl rychlostí nad daný limit, a proto bylo předmětné vozidlo zastaveno a kontrolováno. Svědek šel osobně za žalobcem a požádal jej o doklady potřebné k řízení vozidla. Žalobci sdělil, že se dopustil přestupku. Žalobce nesouhlasil, že by přestupek spáchal, a to ani po předložení fotografie z radaru. Přestupek chtěl projednat před správním orgánem. Co přesně on nebo žalobce říkali, si už svědek nepamatuje. Svědek zahlédl vpředu v předmětném vozidle ženu, vzadu si nikoho nevšiml. K otázce, zdali může mít technický stav vozidla vliv na přesnost měření (např. podhuštěné pneumatiky), svědek vypověděl, že jde-li o drobné výchyly, nemá to na výsledek měření vliv. Muselo by jít o podhuštění viditelné. V případě velkých technických nedostatků na vozidle je možné, že se naměřená hodnota rychlosti bude odlišovat od skutečné. Oba policisté před nasednutím vizuálně zkontrolovali služební vozidlo.
11. K dotazu správního orgánu I. stupně sdělilo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje mimo jiné, že vzhledem k časovému odstupu nejsou žádné kamerové záznamy k dispozici. Osvědčení k měření radarem pprap. J. V. nezaslalo, neboť měření a nastavení radaru prováděl pprap. S. U., jehož osvědčení je přílohou spisu.
12. Dne 17. 3. 2022 byl vyslechnut pprap. S. U. K dotazům zástupce žalobce vypověděl, že s pprap. J. V. o jeho výslechu mluvili, neboť jej zajímalo, jak dlouho výslech trval. Kolega mu sdělil asi 3 nebo 4 otázky. Dále uvedl, že policejní vozidlo řídil kolega V., velitelem hlídky byl možná on sám, ale nepamatuje si na 100 %. Za vozidlo byl odpovědný ten, kdo

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

řídí, tudíž kolega V. Kontrole vozidla před započítím hlídky, kterou provádí každý den, byl přítomen. Za nastavení, zkoušku a průběh měření zodpovídá ten, kdo zařízení nastavuje. Svědek myslí, že to byl on. Většinou je to spolujezdec. Zkouška měření probíhá v reálném provozu. Před samotným měřením nastaví zkušební režim, kameru, osvětlení a pak se přejde na ostrý režim. Mění se nastavení radaru, uvádí se, kdo jej nastavil a kdo je svědek měření. K průběhu měření toho dne svědek uvedl, že na silnici č. I/3 od Olbramovic na Votice na 32,5 km je žalobce předjel v levém pruhu. Když jej předjeli zpět, rozsvítili výstražné znamení a dovedli jej až na zastávku autobusu Hostišov, kde zastavili. S žalobcem hovořil jen kolega V. Svědek si vzpomněl, že žalobce říkal, že jeli bezdůvodně pomalu, a proto je musel objet. Jejich rychlost byla 91 km/h. Dále žalobce bral tužku a něco na oznámení přestupku psal. Co přesně žalobce k přestupku říkal, si svědek již nepamatuje. Není si ani vědom toho, zda při této kontrole použili záznamové zařízení. Na sedadle spolujezdce seděla slečna, zdali někdo seděl i vzadu, svědek neví. Auto měla tmavá skla. Špatně nafouknuté pneumatiky mohou mít vliv na přesnost měření, což by signalizoval palubní počítač. Kontrolu nahuštěných pneumatik provedli pohledem, jinak by to signalizoval palubní počítač.

13. Dne 13. 4. 2022 pprap. J. V. zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž uvedl, že vzhledem k velkému časovému odstupe je možné, že mylně vypověděl, že radarový systém Ramer 10 C ve služebním vozidle nastavoval. Ve skutečnosti v daný den radar nastavoval pprap. S. U., který zároveň zodpovídal za nastavení, zkoušku a průběh měření.
14. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce, aby se dostavil k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 5. 2022 v 10:00 (předvolání bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 14. 4. 2022). Dne 23. 5. 2022 asistentka advokátní kanceláře v 8:50 zaslala oprávněné úřední osobě e-mail, a to v návaznosti na telefonický hovor z téhož dne. Sdělila, že zástupce žalobce má na tento den nařízené hlavní líčení (nařízeno dne 13. 4. 2022) v trestní věci u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Z průběhu hlavního líčení v předchozích jednacích dnech se podávalo, že se dne 23. 5. 2022 již konat nebude. Nakonec se však koná, což bylo potvrzeno zástupci žalobce telefonicky v pátek dne 20. 5. 2022 v pozdních odpoledních hodinách. Nelze ani udělit substituční plnou moc, neboť zástupce žalobce vykonává advokacii samostatně a nemá žádného advokátního koncipienta. Žalobce trvá na účasti svého zástupce u ústního jednání. Je připraven se k jednání dostavit, ale v nepřítomnosti svého zástupce by nevypovídal a žádal by o odročení na nový termín. Z toho důvodu bylo požádáno o odročení jednání.
15. Na tento e-mail odpověděla oprávněná úřední osoba dne 24. 5. 2022 ve 13:41 tak, že dle přílohy k e-mailu je zřejmé, že o plánovaném hlavním líčení u soudu zástupce žalobce věděl již od 13. 4. 2022. Žalobce dostal již 4 možnosti se k ústnímu jednání dostavit (2. 2. 2022, 7. 2. 2022, 17. 3. 2022 a jím vybraný den 23. 5. 2022). Další termín již stanoven nebude a ve věci bude rozhodnuto. Žalobce v e-mailu z téhož dne vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, a to z toho důvodu, že oprávněná úřední osoba měla asistentce žalobcova zástupce nejprve dne 23. 5. 2022 telefonicky sdělit, že žádosti o odročení vyhovuje a že se žalobce k ústnímu jednání dostavit nemusí, neboť stanoví nový termín. V e-mailu ze dne 24. 5. 2022 ale zástupci žalobce zaslala informaci, která je v příkrém rozporu s předchozím rozhodnutím. Nadto na e-mail ze dne 23. 5. 2022 mohla oprávněná úřední osoba reagovat bezprostředně. Rovněž žalobce sdělil, že k výsledku nebyl ani řádně předvolán prostřednictvím datové schránky. Proto žádal, aby byl s dostatečným časovým předstihem předvolán, neboť ve věci chce a bude vypovídat. Dále vznesl důkazní návrh výsledkem svědka O. P., který v předmětném vozidle též cestoval a může se k věci vyjádřit.

16. Žádosti o nové ústní jednání správní orgán I. stupně nevyhověl a poskytl žalobci lhůtu 5 dnů k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce již dostal několik možností se osobně ústního jednání účastnit. Ta proběhla 7. 2. 2022 a 17. 3. 2022 i za účasti zástupce, protože nebyl žalobce krácen na svých procesních právech.
17. Ve vyjádření žalobce nejprve namítal nesprávnost postupu oprávněné úřední osoby ohledně konání ústního jednání dne 23. 5. 2022. Žalobce k jednání nikdy nebyl předvolán prostřednictvím své datové schránky a jeho účast na posledně jmenovaném jednání byla postupem správního orgánu I. stupně zmařena. Proto opětovně zopakoval námitku podjatosti oprávněné úřední osoby. K podkladům pro rozhodnutí žalobce uvedl, že od počátku řízení není vyjasněno, který z policistů obsluhoval měřicí zařízení, neboť se jejich výpovědi liší. Výsledek měření není platný, neboť při obsluze radaru došlo k porušení základních zásad pro řádné měření tímto zařízením. Žalobce odkázal na návod k obsluze (správní orgán I. stupně do spisu založil jen doporučení k nastavení radaru, tj. nikoli samotný návod), dle něhož jsou předpokladem pro správnou činnost zařízení provozní kontroly a správný tlak a stav pneumatik. V dané věci dle svědků k této kontrole nedošlo (proběhla pouze vizuálně). Z výsledku svědků lze seznat i připuštění možnosti nižšího tlaku v pneumatikách. Fotografiemi pneumatik policejního vozu žalobce dokládal jejich špatný stav i nesprávný typ pneumatik, jenž dle technického průkazu není pro toto vozidlo schválen. Žalobce závěrem argumentoval, že jednal v krajní nouzi, neboť se k němu blížilo vozidlo RZS, protože musel zvýšit rychlost, aby umožnil jeho plynulou jízdu. K prokázání této skutečnosti navrhl výslech O. P., který s žalobcem v předmětném vozidle cestoval.
18. Vedoucí odboru správních činností a dopravy správního orgánu I. stupně usnesením ze dne 7. 6. 2022, č. j. 22790/2022/SD-Ho, rozhodla, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci žalobce. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání s tím, že na jeho námitky nebylo vůbec reagováno. K odvolání přiložil čestné prohlášení Mgr. V. D., asistentky žalobcova zástupce, které popisuje průběh telefonátu a následné e-mailové komunikace s oprávněnou úřední osobou k ústnímu jednání dne 23. 5. 2022. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2022, č. j. 101947/2022/KUSK, napadené usnesení změnil (toliko v odkazu na užití právní ustanovení) a ve zbytku jej potvrdil. Uvedl, že rozdílnost v dílčích právních závěrech (např. ohledně procesního postupu ve věci) podjatost neodůvodňuje. Důvodem k vyloučení oprávněné úřední osoby nejsou okolnosti, které spočívají v postupu úřední osoby v řízení, byť by se jednalo o postup nesprávný. S návrhy a vyjádřeními účastníků se musí oprávněná úřední osoba vypořádat v meritorním rozhodnutí. Žalobcem uváděné námitky k neakceptaci omluvy z ústního jednání a předvolání prostřednictvím datové schránky plně spadají do právního posouzení případu, které budou předmětem odůvodnění v meritorním rozhodnutí.
19. Správní orgán I. stupně dne 8. 8. 2022 předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 5. 9. 2022 (předvolání doručoval do datové schránky zástupce žalobce). Žalobce zaslal žádost o změnu termínu a místa ústního jednání, neboť dne 5. 9. 2022 má být členem komise pro státní závěrečné zkoušky. Po e-mailové komunikaci se zástupcem žalobce bylo ústní jednání nařizováno na den 13. 9. 2022. Jednání se účastnil žalobce osobně a jeho zmocněnec. Žalobce vypověděl, jak se dle něj skutkový stav uskutečnil. Zopakoval, že jednal v krajní nouzi z důvodu přibližujícího se vozidla RZS. Zmocněnec opětovně navrhl výslech O. P. a namítl, že ve spisu není založen návod k obsluze měřicího zařízení. Ve výpovědích svědků stále panují rozpory. Vyjádřil se i ke stavu pneumatik policejního vozu, které měly ovlivnit průběh měření. Obdobnou argumentaci vznesl v následném vyjádření k podkladům pro

rozhodnutí.

20. V prvostupňovém rozhodnutí se správní orgán I. stupně nejprve vyjádřil k situaci ohledně ústního jednání nařízeného na den 23. 5. 2022. Ve věci proběhla dvě ústní jednání, na nichž zástupce za žalobce jednal a svědkům kladl otázky. Žalobce proto nebyl krácen na svých právech. Nadto pro zjištění a posouzení stavu věci nebyla přítomnost žalobce nezbytná, neboť byly shromážděny veškeré potřebné důkazy pro to, aby mohlo být vydáno rozhodnutí. K obsluze radaru správní orgán I. stupně podotkl, že v záznamu k přestupku je jako svědek měření uveden pprap. J. V., z čehož vyplývá, že měření prováděl druhý policista pprap. S. U. Svoji původní výpověď svědek pprap. J. V. korigoval v dodatečně zaslaném vyjádření. Dále nelze prokázat špatný stav pneumatik, který žalobce namítá. Policisté při výsledku potvrdili, že kontrolka ohledně tlaku v pneumatikách ve vozidle nesvítila. Výměna pneumatik probíhá u výrobce měřicího zařízení RAMET a. s., jenž zároveň provádí i kalibraci radaru. Jelikož byla rychlost měřena při souběžné jízdě, nemá tlak v pneumatikách žádný vliv na výsledek měření. Z fotografií nelze dovodit, že by hloubka dezénu neodpovídala předepsané normě. V úředním záznamu zasahujících policistů je uvedeno, že po celou dobu měření bylo s rychloměrem zacházeno dle instrukcí výrobce. Proběhl i zkušební provoz měřicího zařízení. O jednání v krajní nouzi se žalobce mohl zmínit již na místě při zastavení předmětného vozidla či prostřednictvím svého zástupce dříve v řízení. Výpověď žalobce proto považuje správní orgán I. stupně za spekulativní až smyšlenou. Výslech O. P. není pro rozhodnutí relevantní. Ani jeden z vyslechnutých svědků neuvedl, že by se v blízkosti nacházelo vozidlo RZS. Nadto vozidla jedoucí před vozidlem RZS s rozsvícenými majáky musejí umožnit plynulý průjezd, ale v žádném případě nemohou zvýšit rychlost nad přípustný limit v daném místě. Žalobce mohl setrvat v jízdním pruhu, jelikož by maximálně na chvíli zbrzdil projíždějící vozidlo.
21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož důvody se shodují s argumentací uvedenou v žalobě. Žalovaný odvolání nevyhověl. V napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nijak konkrétně nezpochybnil výsledek či průběh měření. S odkazem na judikaturu NSS vysvětlil, že pokud by měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neproběhly by správně interní procesy a verifikace měření a snímek by byl anulován. Námitka ohledně podhuštění pneumatik je též nedůvodná, neboť policisté pneumatiky před jízdou zkontrolovali a služební vozidlo samo nic nesignalizovalo. Žalobce neprokázal autentičnost dokladovaných fotografií. Nejsou datovány a ani nelze určit, kde byly pořízeny. Nevěrohodné jsou i proto, že byly předloženy až při posledním ústním jednání. Navíc zachycené kolo nevykazuje žádný znak podhuštění. Není ani viditelné, že by vzorek pneumatiky nebyl dostatečný. Zachycené pneumatiky mají i správnou šíři profilu i průměr. Jediný rozdíl je v označení indexu rychlosti, který nemá vliv na šířku profilu a průměr pneumatiky. Tvzení žalobce o jednání v krajní nouzi se jeví jako účelové, neboť takovou skutečnost by žalobce jistě uvedl již na místě silniční kontroly. Nezmínil se o ní ani při výsledku zasahujících policistů. Navíc by se o případ krajní nouze ani jednat nemohlo, neboť § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu neopravňuje k porušení jiného zákonného ustanovení. Výslech O. P. by proto byl nadbytečný. K otázce podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaný podotkl, že ze správního spisu vyplývá spíše její vstřícnost při postupu ve správním řízení. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že radar obsluhovala neproškolená obsluha, neboť tato skutečnost nezpochybňuje zaznamenání přestupku žalobce. Pokud by zařízení nebylo nastaveno správně, nedošlo by k vyhotovení pořízeného záznamu. Případné rozpory ve výpovědích svědků nejsou vzhledem k časovému odstupu od spáchání přestupku překážkou.

Shodu s prvopísem potvrzuje: A. A.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

22. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
23. Ačkoli žalobce požadoval jednání, rozhodl soud o věci bez nařízení jednání, protože při přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil důvod pro postup dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
24. Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené důkazy, konkrétně fotografie služebního vozidla zasahujících policistů s časovými a polohovými údaji pořízenými žalobcem, neboť jsou součástí správního spisu, ani návodem k obsluze radaru Ramer 10 C, neboť žalobce svá v přestupkovém řízení tvrzená pochybení upínající se k pneumatikám na policejním vozidle (podhuštěné, sjetý dezén a nesprávný typ) v žalobě bez dalšího jen zopakoval. Výslech navržené svědkyně - asistentky zástupce žalobce soud rovněž neprovedl, protože okolnosti omluvy z ústního jednání zástupce žalobce dne 23. 5. 2022 jsou již popsány v jejím čestném prohlášení založeném ve správním spisu, pročez je její výslech nadbytečný. Avizované vyjádření společnosti CB Auto a.s. ke stavu pneumatik policejního vozidla žalobce do rozhodnutí soudu nepředložil.

Posouzení žalobních bodů

Proškolení policistů k obsluze radaru

25. V první řadě se soud zabýval námitkou poukazující na to, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto, který ze zasahujících policistů obsluhoval měřicí zařízení při změření předmětného vozidla.
26. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.
27. Soud přisvědčuje žalobci, že ve výpovědích zasahujících policistů se vyskytují rozpory ohledně toho, který z nich při změření rychlosti předmětného vozidla řídil policejní vozidlo a který nastavil a obsluhoval užitý radar. Svědek pprap. J. V. sice nejprve uvedl, že si není zcela jistý, kdo daný den vozidlo řídil, avšak poté konstatoval, že řidičem byl svědek pprap. S. U. a že on sám odpovídal za nastavení, zkoušku a průběh měření. Soud souhlasí s tím, že protichůdné výpovědi zasahujících policistů minimálně vyvolávají pochybnosti o tom, kdo z nich měření skutečně prováděl. Ve správním spisu je přitom založeno toliko osvědčení č. 166/2016 ze dne 15. 6. 2016 pro svědka pprap. S. U. k obsluze ve věci žalobce užitého rychloměru. Policie odmítla obdobné osvědčení pro svědka pprap. J. V. do správního spisu poskytnout, neboť dle ní měl měření provádět svědek pprap. S. U. Tomu odpovídá i záznam k přestupku z radaru na č. 1. 4 správního spisu, v němž je uvedeno, že měření nastavil „X“, z čehož lze bezpečně dovodit, že jej měl nastavit svědek pprap. S. U., neboť číslem jeho služebního průkazu je právě číslo X. Jako svědek měření je pak zde uveden svědek pprap. J. V. Nicméně údaje zapsané v záznamu k přestupku nemohou samy o sobě potvrdit, že radar v rozhodné době obsluhoval právě svědek pprap. S. U., neboť jeho údaje mohly být do daného systému toliko zadány, přičemž měření fakticky mohl provést svědek pprap. J. V.
28. Vzhledem k vyvstalým pochybnostem lze správnímu orgánu I. stupně vytknout, že k této otázce neprováděl další šetření. Soudu se jeví jako nedostatečné primárně to, že k odstranění

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

pochybností v otázce obsluhy radaru postačilo správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření svědka pprap. J. V., jenž jím korigoval svou předcházející výpověď. Za této situace bylo namístě, aby správní orgán I. stupně tohoto svědka opětovně předvolal k podání svědecké výpovědi a konfrontoval jej s jeho dřívějšími tvrzeními, a to za účasti žalobce (či jeho zástupce), který by mu mohl pokládat další dotazy. Případně mohl správní orgán I. stupně trvat na tom, aby mu bylo poskytnuto osvědčení k obsluze radaru i pro tohoto policistu, neboť z vyjádření policie ani z jiných podkladů ve správním spisu neplyne skutečnost, že by jím svědek vůbec nedisponoval. Soud však dospěl k závěru, že toto pochybení správního orgánu I. stupně nemělo v konečném důsledku vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí. Žalovaný se totiž s odpovídající námitkou žalobce vypořádal správně, když podotkl, že opatření dokladu o proškolení jen jednoho policisty nezpochybňuje zaznamenání přestupkového jednání žalobce, neboť zachycený záznam obsahuje veškeré potřebné údaje prokazující, že měření proběhlo správně.

29. Soud konstatuje, že doložení osvědčení o tom, že policista byl proškolen o manipulaci s radarem, není hodnotou samo o sobě. Primární otázkou totiž není, zda policista absolvoval školení, ale zda při práci s radarem dodržel pravidla pro jeho obsluhu. Soud tudíž nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání radaru Ramer 10 C nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda při jeho užití dodrželi pravidla pro správné měření rychlosti (viz rozsudky NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 7/2018-24, bod 22). Dle konstantní judikatury NSS absence osvědčení o proškolení policistů bez dalšího neznamená, že by měření proběhlo nezákonně. „*Správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadaného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. [7 As 18/2011-54](#), nebo rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. [5 As 110/2012-26](#)). Není úlohou správních soudů ani správních orgánů, aby zkoušely policisty z jejich schopnosti radar obsluhovat. Touto otázkou je namístě se zabývat až tehdy, vyvstanou-li konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů provádět měření řádně dle stanovených pravidel (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52). V zásadě je třeba „*vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni.*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, bod 36).
30. V nyní posuzované věci přitom žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by měly zpochybnit správné nastavení radaru, resp. vyjma námitky týkající se pneumatik na služebním vozidle policistů nepoukazuje na žádnou okolnost, která by měla způsobit neplatnost provedeného měření v důsledku postupu zasahujících policistů v rozporu s návodem k obsluze příslušného radaru. Nic tak nenasvědčuje tomu, že by policisté při obsluze měřicího zařízení pochybili, a proto není dle soudu nutné bez dalšího trvat na tom, aby bylo zcela vyjasněno, který ze zasahujících policistů měření prováděl. Žalobce netvrdí žádné vady pořízeného záznamu k přestupku z rychloměru Ramer 10 C (včetně zachycené fotografie předmětného vozidla) a soud nemůže případná další pochybení za žalobce dohledávat. K důvodnosti této žalobní námitky by tak bylo třeba, aby žalobce současně tvrdil, že policisté pochybili při provádění měření, to ale žalobce relevantním způsobem nečiní. Námitky ohledně pneumatik policejního vozu jsou též nedůvodné a samy o sobě nemohly založit důvod k tomu se domnívat, že policisté nepostupovali předepsaným způsobem, jak soud rozvede dále. Tento žalobní bod proto není důvodný.

Nevhodný stav pneumatik policejního vozidla

31. Žalobce dále brojí proti tomu, jak se správní orgány vypořádaly s námitkami ohledně nevhodného stavu pneumatik na policejním vozidle, což dle žalobce mohlo mít vliv na přesnost měření rychlosti.
32. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 155/2016-37, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 6 As 255/2020-40). Právě tyto podklady tvořily základ pro zjištění skutkového stavu i v nynější věci. Ve správním spisu je založeno oznámení přestupku ze dne 28. 9. 2021, záznam k přestupku z téhož dne obsahující rovněž údaje o provedeném měření a čitelnou fotografii předmětného vozidla zachyceného svou zadní částí v radarovém svazku měřiče a ověřovací list č. 105/21 k užitému rychloměru ze dne 26. 5. 2021 s koncem platnosti ověření dne 25. 5. 2022.
33. Uvedené podklady nelze pokládat za nezpochybnitelný důkaz, neboť nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření nicméně nepostačují teoretické úvahy, nepodložené žádnou konkrétní skutečností, indikující možnost, že by měření mohlo být stiženo chybou. Výsledky měření, pokud by při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát, ke zpochybnění výsledku měření je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018-46).
34. Žalobce se validitu uskutečněného měření pokoušel zpochybnit tím, že pneumatiky na policejním vozidle, v němž byl zabudován radar, byly podhuštěné, měly nedostatečný dezén a vzhledem k jejich typu neměly být dle technického průkazu na vozidle vůbec užity. Namítl, že dle návodu k obsluze k radaru Ramer 10 C, který správní orgány ani neprovedly k důkazu, je přitom správný tlak a stav pneumatik předpokladem pro správnost měření. Na podporu svých tvrzení žalobce poskytl fotografie policejního vozidla včetně jeho kol.
35. Z fotografií založených ve správním spisu (a k žalobě) vyplývá, že byly pořízeny před obcí Hostišov dne 28. 9. 2021 v čase od 15:05 do 15:13, tj. několik minut po změření předmětného vozidla a na místě, kde dle úředního záznamu byl žalobce zasahujícími policisty zastaven. Soud proto nepochybuje o tom, že fotografie zachycují služební vozidlo policistů při provedené silniční kontrole. Ke stejnému závěru mohl dospět i žalovaný, neboť fotografie zachycují policejní vozidlo registrační značky X, tj. vozidlo, v němž je dle ověřovacího listu č. 105/21 instalováno měřicí zařízení. Záběry z blízka na jednotlivá kola pak vzhledem k barvě laku karoserie též nezavdávají důvod k domněnkám, že by snad byla fotografována kola jiného vozu. Žalovaný tedy skutečně přistoupil k posouzení věrohodnosti pořízených fotografií nesprávně. Nicméně podstatné je, že se žalovaný i tak ke stavu pneumatik vyjádřil, čímž dle soudu dostatečně námitky žalobce vypořádal.
36. Soud souhlasí s žalovaným, že z fotografií nelze seznat, že by pneumatiky byly viditelně podhuštěny či že by neměly vzorek v dostatečné hloubce. Nic takového z nich zjevné není, i když se žalobce snaží tvrdit opak. Z výpovědí policistů pak shodně vyplynulo, že před počátkem měření toho dne provedli vizuální kontrolu tlaku pneumatik a že policejní vozidlo

příslušnou kontrolkou nesignalizovalo, že by pneumatiky nebyly dostatečně nahuštěny. Dle soudu proto není vůbec žádný důvod se domnívat, že by pro tyto skutečnosti bylo měření negativně ovlivněno. Žalovaný se vypořádal i s námitkou, že byl na policejním vozidle instalován nesprávný typ pneumatik, když uvedl, že šíře profilu a průměr užitých pneumatik odpovídá schválenému typu dle technického průkazu a že jediný rozdíl v označení indexu rychlosti nemá vliv na šířku profilu a průměru pneumatik. Žalobce v žalobě tuto argumentaci nijak nezpochybňuje. Jen obecně namítá, že se žalovaný s námitkami vypořádal vadně, aniž by předeštel důvody pro své tvrzení. Vzhledem k tomu se soud s žalovaným ztotožňuje a nemá důvod jeho závěry rozporovat.

37. Žalobce též namítal, že policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, pokud dle něj neprovedli provozní kontroly. Kontrola pohledem není dle něj dostatečná.
38. K tomu soud jednak podotýká, že v tomto případě byla vizuální kontrola zjevně dostačující, neboť fotografie žalobce nedokládají, že by pneumatiky policejního vozu neměly dostatečný tlak, a jednak výpovědi policistů potvrdily, že před započítím měření v den změření předmětného vozidla bylo provedeno zkušební měření, jak vyžaduje návod k obsluze.
39. V souzené věci přitom nic nenasvědčuje tomu, že by uvedená provozní kontrola nebyla provedena, neboť oba policisté, jejichž výpověď je k této otázce bezrozporná, uvedli, že před započítím měření proběhne zkušební měření v reálném provozu. Dle soudu z toho lze vyvodit, že provozní kontrola v daný den skutečně proběhla. Policisté tudíž nepochybili, jelikož pohledem bylo možné ověřit, že stav pneumatik nevykazuje viditelné vady (nic též nehlásil palubní počítač), a řádně provedli i provozní kontrolu. Tvrzení žalobce jsou proto prokazatelně vyvrácena výpověďmi zasahujících policistů (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017-37, body 15 a 16). Důvodné pochybnosti nevzbudily ani žalobcem doložené fotografie. Ty dle soudu naopak podporují závěry správních orgánů.
40. Dále soud uvádí, že pro použitý rychloměr byl vydán ověřovací list, který osvědčuje, že radar lze v policejním vozidle registrační značky X používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Z judikatury NSS přitom vyplývá, že *„je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irrelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, zdejší soud vyslovil: „K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“* (viz rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-42). Soud v projednávané věci nenachází rozumný důvod pro to, aby se od právních závěrů vyslovených NSS odchýlil. Ve věci žalobce lze navíc předpokládat, že v době ověření (26. 5. 2021) byly na policejním vozidle stejné pneumatiky jako v době změření předmětného vozidla (28. 9. 2021), pročež lze presumovat správnost proběhlého měření.
41. I kdyby se však stav pneumatik (ať už jejich tlak či vzorek) od doby ověření měřicího přístroje částečně změnil, neměla by taková skutečnost vliv na platnost měření. Pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, se počítá s odchylkou měřicího

zařízení 3 %, která také byla na výsledek měření ve prospěch žalobce aplikována. Po odečtení odchylky žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 20 km/h, tedy poměrně výrazně. Proto lze vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení či drobné odchylky ve stavu pneumatik od stavu v době ověření vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018-52, bod 15). Ke shodným závěrům dospěl NSS i v rozsudku ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33, na který odkazoval žalovaný. Konkrétně NSS v bodě 23 uvedl: *„S ohledem na ověření lze zásadně presumovat způsobilost rychloměru změřit rychlost jízdy stěžovatele, přičemž s případnou odchylkou způsobenou ojetím či odlišnou hustotou pneumatik nebo jinou váhou vozidla oproti stavu v době kalibrace rychloměru se počítalo – správní orgán ji při kvalifikaci jednání odečetl ve prospěch stěžovatele. Zároveň před každým měřením za jízdy je třeba provést kontrolu přesnosti měření typu „RADAR PŘES TACHO“ či „RADAR TACHO“. V nyní projednávané věci přitom neexistují žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by před zahájením předmětného měření nebyla kontrola policejní hlídkou provedena. I kdyby navíc provedena nebyla, za běžných okolností lze mít za to, že všechny výše uvedené faktory, které by mohly přesnost měření ovlivnit, jsou „kryty“ odchylkou měření, jež byla ve prospěch stěžovatele správními orgány uplatněna.“* Nadto sám žalobce v žalobě připouští, že rychlost nad 90 km/h zvýšil, neboť nechtěl brzdit blížící se vozidlo RZS. Nepopírá tedy, že nejvyšší dovolenou rychlost překročil a naplnil tak formální znaky přestupku. I na základě toho je možné usuzovat, že rychlost předmětného vozidla byla změřena správně.

42. Soud proto shrnuje, že ani námitky týkající se nevhodného stavu pneumatik na služebním vozidle policistů nejsou důvodné.

Neprovedení dokazování návodem k obsluze k rychloměru Ramer 10 C

43. S předešlými námitkami souvisí další žalobní bod, dle něhož správní orgány nemohly námitky žalobce o vadách při provádění měření vypořádat, aniž by provedly dokazování návodem k obsluze.
44. NSS v rozsudku ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30, shrnul, že dokumenty založené ve správním spisu (obdobné jako v nyní projednávaném případě) je možné považovat za dostačující podklady k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pokud nebyl ve správním řízení konkrétní způsob měření kvalifikovaně zpochybněn, nemusely správní orgány založit do správního spisu předmětný návod k obsluze. Založení tohoto návodu do spisu by ani samo o sobě nemohlo osvědčit, že k měření došlo v souladu s ním.
45. Žalobce správnost měření zpochybňoval nevyhovujícím stavem pneumatik policejního vozidla. Nicméně tyto jeho námitky soud nepovažuje za natolik kvalifikované, aby mohly zpochybnit platnost měření, jak rozvedl výše. Již jen z výpovědí policistů a fotografií doložených žalobcem mohly správní orgány uzavřít, že tvrzení žalobce ohledně pneumatik nejsou relevantní. Stav pneumatik mohly posoudit, aniž by návod k obsluze do správního spisu založily. Nadto judikatura citovaná výše standardně dovozuje, že obdobné faktory zohledňuje odchylka měření, která se odčítá ve prospěch žalobce. Za situace, kdy je z fotografie pořízené radarem zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, a je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž současně při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření - a to ani tehdy, pokud nezařadily mezi podklady

pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení. Proto nebylo provádění návodu k obsluze jako důkazu třeba (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 8 As 9/2018-43, bod 14). Shodně je tomu i v soudním řízení, neboť žalobce v žalobě námitky související s pneumatikami pouze zopakoval, neuvedl tedy žádné jiné okolnosti, které by mohly svědčit o nesprávnosti výsledného měření. Námitky ohledně stavu pneumatik policejního vozidla soud v úplnosti vypořádal shora, přičemž pro toto posouzení nebylo třeba dokazovat návodem k obsluze radaru Ramer 10 C.

46. Žalovaný odkazoval i na konstantní judikaturu NSS ohledně správnosti měření radarem Ramer 10 C, pokud úspěšně proběhly interní testy a verifikace. V opačném případě by byl snímek anulován, nedošlo by k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení a ani k jeho uložení (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39). Správní spis obsahuje snímek s údajem o rychlosti předmětného vozidla, fáze ověření výsledku proto musela proběhnout úspěšně. NSS tedy ve svých rozhodnutích vychází z toho, že i jen s odkazem na relevantní judikaturu ke shodnému typu měřicího zařízení (tj. Ramer 10 C) lze bez dalšího učinit závěr, podle něhož při dodržení návodu k obsluze tohoto radaru je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy při nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, bod 25). Žalovanému proto nelze vyčítat, že své rozhodnutí opřel o závěry ustálené judikatury NSS.
47. Soud si je vědom toho, že žalobce s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33, tvrdí, že i při nevyhovujícím stavu a tlaku pneumatik dochází k pořízení snímku z měření. Nicméně správní orgány i žalovaný tyto námitky vyvrátily, když dospěly k tomu, že z ničeho nevyplývá, že by pneumatiky na policejním vozidle měly výsledky měření zkreslit. V takovém případě soud nevidí důvod, proč by žalovaný nemohl odůvodnit neprovedení dokazování návodem k obsluze výše zmiňovanou judikaturou NSS. Námitka proto není důvodná.

Krajní nouze

48. Naopak musí soud správním orgánům vytknout, jak přistoupily k žalobcově argumentaci ohledně jednání v krajní nouzi a jak se vypořádaly s návrhem na předvolání dalšího svědka k prokázání této verze skutkového děje.
49. Žalobce poprvé ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 30. 5. 2022 správnímu orgánu I. stupně předešel, proč měl jednat v krajní nouzi. Jelikož se k němu vysokou rychlostí mělo přibližovat vozidlo RZS se zapnutými majáky, musel dočasně zvýšit rychlost, aby předjel kolonu vozidel v čele s policejním vozidlem a umožnil tak průjezd vozidla RZS.
50. Správní orgány tuto argumentaci žalobce nepřijaly jednak pro její účelovost a jednak pro jejich názor, že popsané jednání nemůže být krajní nouzí. Soud se však s takovým výkladem nemůže ztotožnit.
51. Podle § 24 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je

snášet.

52. Podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu řidiči ostatních vozidel musí vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat.
53. NSS v rozsudku ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111, k institutu krajní nouze mimo jiné uvedl: *„Krajní nouze je stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu. Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Při kolizi rovnocenných zájmů je třeba zdržet se jednání odvracejícího nebezpečí. U krajní nouze lze rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, a podmínky jednání ve stavu krajní nouze. Podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity a proporcionality.“* Bude-li tedy osoba jednat v krajní nouzi, její jednání nebude protiprávní, pokud jím odvrací nebezpečí přímo hrozící jinému, avšak významnějšímu zákonem chráněnému zájmu. Přitom lze připustit obětování méně významného zájmu.
54. Soud v obecné rovině konstatuje, že zájem na ochraně života a zdraví může v konkrétní situaci ospravedlnit porušení pravidel silničního provozu (např. překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Ta sice mají též zajistit, aby nedošlo k ohrožení života, zdraví či majetku, ale působí v zásadě preventivně. Díky nim by k ohrožení zákonem chráněného zájmu vůbec nemělo dojít. Nicméně v případě, kdy zde ohrožení či porucha hrozí bezprostředně, je možné k jejich odvrácení pravidla silničního provozu porušit, aniž by dané jednání bylo protiprávním, a to podle § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Situace popisovaná žalobcem může dle soudu znaky krajní nouze naplňovat, neboť v zájmu ochrany života či zdraví osoby, která je vozidlem záchranné služby převážena či k níž záchranná služba teprve směřuje, je žádoucí dočasně zvýšit rychlost vozidla, aby byl umožněn plynulý průjezd vozidla s právem přednostní jízdy. Při zvýšení rychlosti je však třeba dbát též na to, aby nebyla nad míru ohrožena bezpečnost silničního provozu, neboť takovým jednáním nelze připustit vyvolání následku zřejmě stejně závažného či dokonce ještě závažnějšího (viz § 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
55. Ostatně, i zákon o silničním provozu v § 41 odst. 7 přímo přikazuje, aby řidiči ostatních vozidel umožnili vozidlům s právem přednostní jízdy bezpečný a plynulý průjezd. Výklad zastávaný správními orgány je v přímém rozporu s tímto ustanovením, neboť konstatování správního orgánu I. stupně, že by vozidlo záchranné služby bylo pouze dočasně zdrženo, v žádném případě nelze pokládat za souladné s povinností umožnit takovým vozidlům bezpečný a plynulý průjezd. Žalovaný se poté mýlí, pokud se domnívá, že za tím účelem nelze porušit jiné zákonné ustanovení, neboť budou-li splněny podmínky pro aplikaci institutu krajní nouze, nebude takové jednání protiprávní.
56. K obdobnému výkladu dospěla i komentářová literatura: *„V této souvislosti je třeba zdůraznit, že pokud nelze uvedenou povinnost splnit zastavením vozidla nebo jiným způsobem za dodržení ustanovení tohoto zákona, je řidič oprávněn v nezbytně nutném rozsahu některá ustanovení tohoto zákona porušit za předpokladu, že tím nebude ohrožena bezpečnost provozu. V takovém*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

*případě bude dána okolnost vylučující protiprávnost. Například na úzké vozovce, kde je obtížné možné zajistit bezpečné vyhnutí, je řidič oprávněn překročit nejvyšší dovolenou rychlost, aby vozidlo s právem přednostní jízdy nezdržoval, a takovou rychlostí smí jet až do nejbližšího místa, kde jej toto vozidlo bude moci předjet.“ (viz komentář k § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, BEZDĚKOVSKÝ, K., NOVOPACKÝ, D., VETEŠNÍK, P. *Zákon o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-7-14]. ASPI_ID KO361_p12000CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.).*

57. Pokud by bylo žalobcovo jednání skutečně vyvoláno nutností umožnit plynulý průjezd vozidla RZS, mohlo by se tedy jednat o případ krajní nouze. Nicméně nyní nelze na základě dosud shromážděných podkladů takový závěr učinit, neboť správní orgány zcela rezignovaly na vedení dokazování k této otázce. Předně zaujaly nesprávný názor, že by jednání žalobce nemohlo být krajní nouzí, a dále posoudily tato tvrzení žalobce jako účelová. K tomuto závěru však dle soudu nemohly dospět, aniž by se před tím řádně vypořádaly s důkazními návrhy žalobce, tj. s navrženou svědeckou výpovědí O. P., jenž měl s žalobcem cestovat v předmětném vozidle a jenž měl tvrzení žalobce potvrdit. Sám žalovaný přitom připouští, že navržený svědek se v předmětném vozidle též mohl nacházet, neboť policisté jej nemuseli spatřit přes tmavá skla. Odmítnout jeho předvolání nebylo možné jen s tím, že přestupek žalobce byl dostatečně prokázán podklady ve správním spisu, neboť pokud by se žalobcova tvrzení ukázala být pravdivá, nebylo by jednání žalobce protiprávní, proč by se nemohlo jednat ani o přestupek.
58. Žalobce v souladu s § 52 správního řádu na podporu svých tvrzení navrhl provedení svědecké výpovědi. Správní orgány naopak v této souvislosti nepostupovaly tak, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), a navržený důkaz nesprávně odmítly provést. Přitom ale nebyly naplněny důvody pro neakceptování důkazního návrhu, které vyjmenoval Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01: „*Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“ Tvrzení o krajní nouzi má relevantní souvislost s předmětem řízení, neboť při jejím prokázání by byla odpovědnost žalobce za přestupek vyloučena. Spolučestující v předmětném vozidle by jistě mohl i argumentaci žalobce potvrdit. Konečně vznesený argument nebyl ve správním řízení bez důvodných pochybností ověřen ani vyvrácen, neboť žádné relevantní dokazování se k němu nevedlo.
59. Soud souhlasí s žalovaným, že takovou okolnost by měl žalobce tvrdit nejlépe již při zastavení hlídkujícími policisty, a pokud tak neučinil, věrohodnost jeho tvrzení se do jisté míry snižuje. Nicméně žalobce krajní nouzi začal argumentovat již v řízení před správním orgánem I. stupně ve vyjádření ze dne 30. 5. 2022 (nikoli až při ústním jednání dne 13. 9. 2022, jak nesprávně uvedl správní orgán I. stupně). Namítal, že tuto okolnost chtěl sdělit při svém výslechu, ke kterému do té doby nedošlo (výslechu zasahujících policistů se osobně neúčastnil).
60. Podle soudu nelze bez dalšího označit taková tvrzení za účelová v situaci, kdy žalobce k jejich prokázání navrhl i provedení důkazu svědeckou výpovědí dalšího cestujícího

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

v předmětném vozidle. Verze skutkového děje předestřená žalobcem se přitom nejeví na první pohled jako krajně nepravděpodobná. Správní orgány přesto k této otázce žádné dokazování nevedly. Přitom v okamžiku uplatnění této argumentace ještě neohrozilo brzké promlčení přestupku a správní orgán I. stupně dále řízení vedl (nařídil i ústní jednání na den 13. 9. 2022). Zbývalo tedy dost času, aby bylo provedeno řádné dokazování (např. i opětovným výsledkem zasahujících policistů, zdali vozidlo záchranné služby zaznamenali, neboť na tuto skutečnost nebyli dotazováni, případně i dotazem na záchrannou službu, zdali v uvedené době eviduje nějaký výjezd v místě změření předmětného vozidla, popř. výsledkem spolujezdkyne cestující ve vozidle na sedadle vedle žalobce, o jejíž přítomnosti ve vozidle shodně vypověděli svědci pprap. J. V. a pprap. S. U. Soud nevyklučuje, že se skutečně může jednat o účelovou procesní obranu žalobce. Avšak k takovému závěru lze dospět až tehdy, pokud se správní orgány řádně vypořádají s důkazními návrhy žalobce, tj. po svědecké výpovědi O. P., kterou budou moci konfrontovat s dalšími skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení. Hodnotit takovou svědeckou výpověď tedy správní orgány budou moci až poté, co ji řádně provedou. Provést pak mohou, shledají-li k tomu důvod, i důkaz svědeckou výpovědí spolujezdkyne (jak naznačeno výše).

61. Až v případě, že by správní orgány zjistily, že v daném místě a čase projíždělo vozidlo záchranné služby, bude třeba hodnotit, zdali byly splněny všechny podmínky krajní nouze. Předčasné, resp. nepodložené je i závěr žalovaného, že by uvedené jednání bylo žalobci spíše k tíži, neboť se dostatečně nevěnoval řízení a nesledoval provoz i za sebou, aby mohl včas reagovat na přijíždějící vozidlo záchranné služby. Pro takové konstatování nemá žalovaný oporu ve správním spisu, neboť vůbec nebylo dokazováno, jak se celá událost měla odehrát a např. v jakém úseku žalobce zahájil předjíždění a zdali by si tam mohl vozidla záchranné služby vůbec všimnout apod.
62. Lze uzavřít, že shledaná pochybení správních orgánů jsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se řádným způsobem nevypořádaly s argumentací žalobce o jednání v krajní nouzi, která by mohla odpovědnost za přestupek vylučovat.

Námitka podjatosti oprávněné úřední osoby

63. V posledku se soud zabýval námitkou, že ve věci žalobce rozhodovala podjatá oprávněná úřední osoba.
64. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
65. Podjatost oprávněné úřední osoby žalobce dovozuje ze skutečnosti, že oprávněná úřední osoba měla nejprve v telefonickém hovoru s asistentkou advokátní kanceláře vyhovět omluvě žalobcova zástupce z ústního jednání plánovaného na den 23. 5. 2022, aby o den později z neznámých důvodů toto své rozhodnutí změnila, čímž žalobci znemožnila účast na ústním jednání. Uvedené jednání má dokládat nepřátelský vztah oprávněné úřední osoby vůči žalobci a jeho zástupci.
66. Soud konstatuje, že se ztotožňuje s tím, jak námitku podjatosti vypořádal žalovaný, a to jak v jeho rozhodnutí ze dne 18. 8. 2022, č. j. 101947/2022/KUSK, tak v napadeném rozhodnutí, na jejichž odůvodnění odkazuje. Soud nemůže souhlasit s žalobcem, že by se žalovaný touto

námítkou řádně nezabýval. Soud naopak žalovanému přisvědčuje, že okolnosti, v nichž žalobce spatřuje podjatost oprávněné úřední osoby, lze obsahově podřadit pod způsob vedení řízení. Jak ovšem dovodila judikatura, okolnosti spočívající v postupu konkrétní úřední osoby v řízení nejsou důvodem jejího vyloučení pro podjatost (srov. zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, či ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08, či ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 37; byť se tato judikatura týkala otázky podjatosti soudců, lze její závěry analogicky vztáhnout i na otázku podjatosti úředních osob rozhodujících ve správním řízení). Napadené rozhodnutí proto soud nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jak žalovaný o námitkách žalobce uvažil a jaké vyvodil závěry.

67. Je sice pravdou, že nebyl správný postup oprávněné úřední osoby, která měla nejprve telefonicky vyhovět žádosti o odročení ústního jednání, ale hned následující den svůj názor změnit a žádosti nevyhovět. Navzdory tomu nespátřuje soud v takovém procesním postupu „*hostilní chování úřednice vůči žalobci*“. Ze správního spisu nelze zjistit, že by oprávněná úřední osoba vůči žalobci trpěla záští, jež by ovlivňovala její nestrannost. Oprávněná úřední osoba se naopak snažila žalobci a jeho zástupci vycházet vstříc, když opakovaně uznávala jejich omluvy z nařízených ústních jednání, jak vyplývá ze správního spisu a jak podotkl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Navíc je pravdou, že zástupce žalobce se z ústního jednání omlouval až v den jeho konání (byť v ranních hodinách), přestože o nařízeném hlavním líčení na daný den musel vědět již delší dobu. Zástupce žalobce nemohl spoléhat na to, že se hlavní líčení v tento termín neuskuteční, bylo-li nařízeno. Konání ústního jednání bez přítomnosti zástupce by pak nebylo účelné, jestliže žalobce předem avizoval, že v nepřítomnosti svého zástupce nebude vypovídat. Pro tyto důvody lze akceptovat postup oprávněné úřední osoby, pokud již nehodlala další jednání nařizovat. To však nemění nic na faktu, že neměla sdělovat protichůdná stanoviska.
68. Lze ale dodat, že žalobce nebyl postupem oprávněné úřední osoby nijak zkrácen na svém právu účastnit se osobně ústního jednání, neboť ve věci bylo nařízeno další ústní jednání, a to na den 13. 9. 2022, na kterém žalobce osobně vypovídal (na zákonnost správních rozhodnutí tak nemohlo mít vliv ani to, že žalobce nebyl předvolán prostřednictvím jeho datové schránky). Byla-li by opodstatněná domněnka žalobce, že se oprávněná úřední osoba vůči němu či jeho zástupci chovala nepřátelsky, jistě by ani toto další ústní jednání nenařizovala. Zároveň z protokolů z ústních jednání a ani z komunikace mezi žalobcem a správním orgánem I. stupně nelze seznat žádné projevy negativního vztahu oprávněné úřední osoby vůči žalobci a jeho zástupci. Tato námitka proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

69. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a proto je zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V novém řízení bude třeba blíže se zabývat argumentací žalobce ohledně jednání v krajní nouzi a provést k této otázce dokazování, případně řádně zdůvodnit, proč důkazním návrhům žalobce nebylo vyhověno.
70. Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
71. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal

žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí věci a sepsání žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada za DPH ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty (jak soud ověřil z evidence ARES). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Dostála, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně